

Димитър Бежански

Идиоти задават въпроси

Не мога да разбера какъв е тоя отвратителен навик на хората – да се питат един-друг „как си?“! Да се задава тоя въпрос, от една страна, е нечовешко, а от друга – опасно!

Ето, среща ме миналата седмица един познат. Даже полупознат. Дори името му не мога да си спомня точно. Пешо, Гошо – нещо такова. Или може би – Никифор... Няма значение! Та същият този Атанас ми подава ръка и ме пита как съм.

– Добре съм – отвръщам.

Толкоз. После – чао, чао – и се разделихме. Той си тръгна в неговата посока, аз – в мойта.

Вървя си аз в мойта посока и изведнъж ме хваща яд. Абе, тоя кретен, казвам си, Кузман ли беше, къв беше, кво го интересува как съм?! Естествено, че хич не го интересува! Обаче пита по навик! И аз, говедото с говедо, също по навик „добре съм“! И кво ми е добрето, ако се замислиш?! Заплатата ли ми е добра или съм получил мелница от реституцията? Или може би съм си платил парното, върнал съм си заемите и сега отивам да си купя осем пуйки за празниците?! Идиот! И той идиот, че по навик пита, и аз идиот, че по навик отговарям!

Продължавам да вървя и продължавам да псувам. Добре съм бил! Апартаментта ми разбиха ли го? Разбиха го! Жена ми безработна ли е? От шест години! Аз съм бил добре! Ми като съм толкова добре, минавачите наоколо що не се тръшкат от завист? Не, не, аз съм си виновен! Но повече е виновна оная гадина – Герасим ли беше, кой беше, дето ме попита как съм! Ако не ме беше попитал, аз хич нямаше и да се сетя! Щях да си вървя и да си свирукам потпури от популярни опери! А той – „здрости, как си?“! И ми разби спокойствието за цяла седмица напред! Ама що не ми падне втори път! И пак така, по навик, да ме пита как съм! Много хубаво ще му обясня аз на него как съм!

И тъкмо си разсъждавам по тоя начин – изведнъж срещу мене друг познат. Ама и той – полупознат. И неговото име не си спомням – Гошо, Пешо, Станимир – нещо подобно.

И аз – по навик:

– Здравей, как си?

Че като ме замлати пустият му Трайчо! Бой, бой... Нищо не казва, само бие!

Събудих се в „Пирогов“. След колко време – не знам. Над мене – човек в бяло. Явно – лекар.

– Как сте? – пита.

Малееей, докторе, ако не бях целият в гипс, щях да ти кажа аз как

съм, обаче имаш късмет!

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французойка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3009>]